

JADWIGA SADALSKA

Jadwiga Sadalska

kl. VII

Szkoła Powszechna nr 9 w Kielcach

Co mówią nam zbiorowe mogiły

Nadeszła złota polska jesień. Drzewa cicho szumiały, szumowi temu towarzyszył delikatny szelest opadających liści. Liście, które spadły, tworzyły bogaty, różnobarwny dywan. Pokryły nim troskliwie rzędy starych i nowych mogił. Widać tu było stare i nowe krzyże, zmurszałe od starości i jasne, niepoczerniałe jeszcze. Smutne i dumne zarazem... Smutne, że niejednokrotnie zapomniane przez ludzi, dumne, że piastują tych, którzy życie za Ojczyznę złożyli. Każdego wczesnego ranka wraz z liśćmi spadają srebrne jak łzy krople rosy.

Gdyby mogli mówić ci, co w zbiorowych mogiłach leżą, jak mieliby dużo do opowiadania. Chcieli żyć, a wojna pozbawiła ich życia. Szli na śmierć, milcząc, a myśleli wtedy tak dużo... W cichą, gwiazdzistą i srebrną noc księżycową, przy akompaniamencie opadających liści, gwarzą leżący pod cienką warstwą ziemi bohaterowie. Gwarzą o jasnej przyszłości Polski, o tym, że ich zabrakło, ale dzieci uczą się w polskiej szkole, o tym, że każdy, kto przechodzi koło mogił zbiorowych, rozrzuconych nie tylko w granicach Polski, ale [i] po całym świecie, wdzięczny jest tym, którzy Polskę wrogowi odebrali. Zdaje się, że śpiący snem bohaterowie szepcą słowa: „Dziękujemy” – dziecku, które złoży wiązanek kwiatów lub odmówi modlitwę za poległych.

Dużo mówią nam zbiorowe mogiły. Mówią nam o wielkim czynie narodu. Mówią nam, kiedy patrzymy na nie, i mówią nam ci, co w nich leżą. Jeśli umiemy tylko słuchać, usłyszymy: „Nie żałujemy, że tu leżymy, bo zginęliśmy za Ojczyznę”.